

ΔΗΜΟΣΙΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Το **Δημόσιο Λογιστικό** είναι ένα σύνολο κανόνων, και ως σύνολο κανόνων **αποτελεί μέρος του Δικαίου** που αποφασίζει και ορίζει πώς θα γίνει η διαχείριση του Δημόσιου χρήματος. Το Δημόσιο Λογιστικό, μαζί με το Φορολογικό Δίκαιο, ανήκουν στην κατηγορία του Δημοσιονομικού Δικαίου, ένα Δίκαιο του Δημόσιου Τομέα.

Ένας Δημόσιος Οργανισμός, μέσα σε ένα σύγχρονο κοινωνικό κράτος, για την εξυπηρέτηση των σκοπών του, πρέπει να προχωρήσει σε κάποιες δαπάνες και σε κάποια έσοδα στα πλαίσια της δημοσιονομικής του δραστηριότητα.

Οι **Δημόσιες Δαπάνες** αποτελούν τις δαπάνες εκείνες που πρέπει να γίνουν για να συντηρηθεί, να αναπτυχθεί, να προστατευθεί και να προοδεύσει ένα κράτος.

Δημόσια Έσοδα είναι τα έσοδα που πραγματοποιεί το κράτος για την αντιμετώπιση των δαπανών του και προέρχονται από:

- 1) *Τη φορολογική του πολιτική (άμεση ή έμμεση φορολογία, δασμοί, τέλη κλπ).*
- 2) *Την επιχειρηματική του δραστηριότητα (κέρδη δημοσίων επιχειρήσεων).*
- 3) *Από την πιστωτική του πολιτική (δάνεια από το εσωτερικό και το εξωτερικό και έκδοση ακάλυπτων τραπεζογραμματίων).*
- 4) *Από άλλες πηγές (όπως κληρονομίες, δωρεές, πρόστιμα, χρηματικές ποινές, εκποιήσεις κρατικής περιουσίας κλπ).*

Τα κυριότερα έσοδα του το κράτος τα αντλεί από τους φόρους και είναι αναγκαίο να δώσουμε τις έννοιες και τα χαρακτηριστικά που είναι απαραίτητα γι' αυτούς.

Φόρος λέγεται η χωρίς ειδική αντιπαροχή αναγκαστική εισφορά των πολιτών στο κράτος για την αντιμετώπιση των σκοπών του. Τα **συστατικά στοιχεία του φόρου** είναι:

- 1) **Αναγκαστική εισφορά**, η συμμετοχή των πολιτών στα φορολογικά βάρη, ανάλογα με τις οικονομικές τους ικανότητες είναι υποχρεωτική.
- 2) **Εισφορά χωρίς ειδική αντιπαροχή**, χωρίς να αναμένεται ειδικό αντάλλαγμα (σε αντίθεση με τα τέλη και τους δασμούς).
- 3) **Αντιμετώπιση των σκοπών του κράτους**.

Οι **φόροι διακρίνονται σε δύο κατηγορίες**, τους άμεσους και τους έμμεσους:

Άμεσοι φόροι, είναι αυτοί που επιβάλλονται και πληρώνονται απ' ευθείας από τους πολίτες στο Δημόσιο και αφορούν το εισόδημά τους ή την περιουσία τους.

Έμμεσοι φόροι, ή φόροι καταναλώσεως, είναι οι φόροι που επιβάλλονται στα οικονομικά αγαθά (υλικά, άυλα, υπηρεσίες) και επιβαρύνουν τα άτομα στο μέτρο που κάνουν χρήση των αγαθών αυτών. Οι έμμεσοι φόροι δεν πληρώνονται απευθείας στο Δημόσιο από τον καταναλωτή, αλλά αυτός τον πληρώνει στον πωλητή και ο πωλητής στο δημόσιο. Ο κυριότερος έμμεσος φόρος είναι ο Φ.Π.Α. .

Οικονομικό έτος, προσδιορίζεται ως η δωδεκάμηνη χρονική περίοδος που περιλαμβάνει τις διοικητικές πράξεις και τα γεγονότα, τα οποία σχετίζονται με την διαχείριση του Δημοσίου χρήματος και την κίνηση της Κρατικής περιουσίας. Το οικονομικό έτος στην Ελλάδα συμπίπτει με το ημερολογιακό. **Φορολογικό έτος**, λέγεται το έτος μέσα στο οποίο επιβάλλεται η φορολογία.

Το οικονομικό και το φορολογικό έτος μπορεί να συμπίπτουν αλλά μπορεί να είναι και διαφορετικά, όπως π.χ. τα κέρδη ενός επιχειρηματία που αποκτήθηκαν το 2018 θα φορολογηθούν με τους νόμους που ισχύουν το 2018 που λέγεται φορολογικό έτος, αλλά η διοικητική πράξη επιβολής του φόρου θα γίνει το 2019 που λέγεται οικονομικό έτος.

Το Απλογραφικό Σύστημα του Δημόσιου Λογιστικού

Η οικονομική διαχείριση των Κρατικών Οργανισμών της χώρας και των Ν.Π.Δ.Δ., στηρίζεται στον **προϋπολογισμό**, με τον οποίο προσδιορίζονται τα έσοδα και καθορίζονται τα όρια των εξόδων για κάθε οικονομικό έτος. Η παρακολούθηση της κατάρτισης και εκτέλεση του προϋπολογισμού στηρίζεται στον «Κώδικα Κατάταξης Εσόδων-Εξόδων» του 1982 που έχει εκδώσει το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους (Γ.Λ.Κ) (Αριθ. Πρωτ. 25614/26-2-1982, Εγκύκλιος 2). Ο κώδικας αυτός αποτελεί την τελευταία ανατύπωση της παλαιάς κωδικής κατάταξης, που προβλέπει το άρθρο 3 παρ.2 του Νομοθετικού Διατάγματος (Ν.Δ.) 496/74, και ο οποίος μέχρι σήμερα, συμπληρώνεται με νέους κωδικούς από την 39^η Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ. όταν παρουσιάζεται ιδιαίτερη ανάγκη.

Στο σημείο αυτό έχει σημασία να τονίσουμε ότι οι έννοιες «έσοδα» και «έξοδα» σύμφωνα με το Δημόσιο Λογιστικό, είναι τελείως διαφορετικές απ' τις αντίστοιχες έννοιες, σύμφωνα με τις αρχές της Λογιστικής Επιστήμης.

Ως «έσοδα» του προϋπολογισμού των Ν.Π.Δ.Δ. εννοούμε κάθε χρηματικό ποσό που περιέρχεται νόμιμα στο Ν.Π.Δ.Δ. και **αυξάνει το ταμειακό ενεργητικό του**. Ενώ σαν «έξοδα» εννοούμε την **κάθε δαπάνη** που γίνεται νόμιμα από το Ν.Π.Δ.Δ.. Έτσι όπως όλοι γνωρίζουμε, σαν έσοδα θεωρούνται τα χρηματικά ποσά που εισπράττει ο Κρατικός Οργανισμός ή ο Οργανισμός Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) με την αντίστοιχη έκδοση του Γραμματίου Είσπραξης και σαν έξοδα θεωρείται το χρηματικό ποσό που καταβάλλεται με την αντίστοιχη εξόφληση του Χρηματικού Εντάλματος. Τελικά, κατά το Δημόσιο Λογιστικό όποιο χρηματικό ποσό εισπράττεται είναι έσοδο και ότι πληρώνεται είναι έξοδο. Με την λογική δε αυτή του Δημόσιου Λογιστικού, οι κρατήσεις π.χ. για τα Ασφαλιστικά Ταμεία, ο Φ.Μ.Υ. κλπ, θεωρούνται σαν έσοδα όταν παρακρατούνται και σαν έξοδα όταν αποδίδονται.

Κάθε φορά λοιπόν, που ο Δημόσιος Οργανισμός εισπράττει έσοδα εκδίδει Γραμμάτιο Είσπραξης με το οποίο ενημερώνεται ένας Κωδικός αριθμός εσόδων του προϋπολογισμού. Αντίθετα, όταν καταβάλλει χρηματικό ποσό για εξόφληση αντίστοιχου χρηματικού εντάλματος ενημερώνεται ένας κωδικός αριθμός εξόδων του προϋπολογισμού του. Βλέπουμε δηλαδή ότι το σύστημα του Δημόσιου Λογιστικού είναι μονογραφικό, δηλαδή κάθε πράξη καταγράφεται μονοδιάστατα είτε σαν έξοδο είτε σαν έσοδο. Οι Κωδικοί συνεπώς του Δημόσιου Λογιστικού με αυτή τους την λειτουργία, μόνο αυξάνονται.

Βασικά στοιχεία του Δημόσιου Λογιστικού

Ο Δημόσιος Προϋπολογισμός

Προϋπολογισμός είναι ο νόμος με τον οποίο προσδιορίζονται Δημόσια έσοδα και καθορίζονται τα όρια των εξόδων του κράτους για κάθε οικονομικό έτος.

Συνεπώς προκύπτει ότι, ο προϋπολογισμός είναι νόμος και ψηφίζεται από την Βουλή.

Επίσης ο προϋπολογισμός ισχύει για ένα μόνο οικονομικό έτος.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι στον προϋπολογισμό προσδιορίζονται τα δημόσια έσοδα και καθορίζονται τα όρια των εξόδων του κράτους μέσα σε ένα οικονομικό έτος.

Ο Δημόσιος Προϋπολογισμός είναι σύνθετη πράξη και μάλιστα Λογιστική, Νομική και Πολιτική.

1) Λογιστική, γιατί αποτελεί ογκώδη πίνακα υπολογισμών και λογαριασμών, με τον οποίο το κράτος χαράζει την οικονομική του πορεία για ένα έτος.

2) Νομική, κυρώνεται νομοθετικά και είναι νόμος και μάλιστα ιδιότυπος νόμος γιατί δεν ψηφίζεται κατά την συνηθισμένη διαδικασία. Ακόμη, είναι τυπικός νόμος, γιατί η εκτέλεση του τόσο στο σκέλος των εσόδων, όσο και στο σκέλος των δαπανών πρέπει να στηρίζεται σε νόμο (π.χ. στον προϋπολογισμό προβλέπεται μείωση των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, για να γίνουν αυτές οι μειώσεις θα πρέπει να υπάρχει ή να ψηφιστεί νόμος που να μειώνει τις αποδοχές αυτές).

3) Πολιτική, γιατί αποτελεί το μέσο για την εφαρμογή του οικονομικού προγράμματος της κυβέρνησης.

Μορφές Δημόσιου Προϋπολογισμού

1) Γενικός Προϋπολογισμός

Σ' αυτόν εμφανίζονται όλα τα έσοδα και οι δαπάνες του κράτους, για ένα οικονομικό έτος. Αυτός περιλαμβάνει ενοποιημένους τον Τακτικό Προϋπολογισμό και Προϋπολογισμό Δημοσίων Επενδύσεων.

2) Τακτικός Προϋπολογισμός

Στο σκέλος των εσόδων περιλαμβάνει όλα τα έσοδα του κράτους εκτός από τα έσοδα από τη σύναψη δανείων και τα έσοδα που προέρχονται από την εκμετάλλευση δημοσίων επενδύσεων που πραγματοποιήθηκαν στο παρελθόν. Στο σκέλος των εξόδων περιλαμβάνει όλες τις δαπάνες του κράτους, εκτός από τις κρατικές δαπάνες για δημόσιες επενδύσεις.

3) Προϋπολογισμός Δημοσίων Επενδύσεων

Στο σκέλος των εσόδων περιλαμβάνει το τυχόν πλεόνασμα του Τακτικού προϋπολογισμού που διατίθεται για την διενέργεια Δημοσίων επενδύσεων, τα έσοδα από την σύναψη δανείων και τα έσοδα από την εκμετάλλευση Δημοσίων επενδύσεων. Στο σκέλος των εξόδων περιλαμβάνει τις προβλεπόμενες επενδύσεις του κράτους.

Προσαρτημένοι Προϋπολογισμοί

Στον Γενικό Προϋπολογισμό του κράτους, προσαρτώνται οι **προϋπολογισμοί διαφόρων αποκεντρωμένων υπηρεσιών του Δημοσίου** που έχει κριθεί σκόπιμο να έχουν δικό τους προϋπολογισμό. Τέτοιες υπηρεσίες είναι το Ταμείο Εθνικής Άμυνας, το Ταμείο Εθνικής Οδοποιίας, η Υπηρεσία Κρατικών Λαχείων κ.ά. .

Ταξινόμηση των Εσόδων και των Εξόδων στον Τακτικό Προϋπολογισμό

Τα έσοδα και τα έξοδα του προϋπολογισμού **ταξινομούνται κατ' είδος, ομάδες και κατηγορίες** ανάλογα με την αιτία και την φύση τους, ειδικότερα όσον αφορά τα έξοδα κατά Υπουργείο και Υπηρεσίες.

Κάθε δαπάνη εξειδικεύεται και καθορίζεται αναλυτικά με πρωτοβάθμιους, δευτεροβάθμιους, τριτοβάθμιους κ.λπ. λογαριασμούς και καθορίζεται αναλυτικά και το ποσό της (π.χ. 19 Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, 110 Κεντρική Υπηρεσία, 0000 Πληρωμές για Υπηρεσίες, 0200 Αμοιβές Τακτικών Πολιτικών Υπαλλήλων, 0211 Βασικός Μισθός Τακτικών Υπαλλήλων).

Απαγορεύεται η μεταφορά πιστώσεων και μόνο εξαιρετικά, έπειτα από αιτιολογημένη απόφαση του Υπουργού Οικονομικών επιτρέπεται, όταν αφορά το ίδιο Υπουργείο ή Υπηρεσία. Από την αρχή αυτή της εξειδίκευσης των δαπανών επιτυγχάνεται:

- 1) Η δέσμευση της Διοικήσεως να δαπανά μόνο ποσά που αναγράφονται στον προϋπολογισμό για την συγκεκριμένη δαπάνη.
- 2) Η διευκόλυνση του ελέγχου των δαπανών.
- 3) Η αποφυγή των αυθαιρεσιών και των καταχρήσεων, με την καθιέρωση διαδικασιών πραγματοποιήσεως της δαπάνης.

Φάσεις του Δημόσιου Προϋπολογισμού

- Σχεδιασμός ή Κατάρτιση
- Έγκριση
- Εκτέλεση
- Έλεγχος

Κατάρτιση και Έγκριση του Προϋπολογισμού

Αρμόδιος για την κατάρτιση του Προϋπολογισμού είναι **ο Υπουργός Οικονομικών**. Η Διεύθυνση Προϋπολογισμού του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με εγκύκλιο της κατά τον μήνα Ιούνιο κάθε έτους, σε όλα τα Υπουργεία και τις άλλες Δημόσιες Υπηρεσίες, δίνει οδηγίες για τον τρόπο καταρτίσεως του Προϋπολογισμού τους.

Οι Υπηρεσίες των Υπουργείων συντάσσουν τα σχέδια των εσόδων και των εξόδων τους σε

χωριστούς για κάθε έσοδο και κάθε έξοδο πίνακες, με αιτιολόγηση για το κάθε ένα και αναφέρουν και τον νόμο με βάση τον οποίο μπορεί να πραγματοποιηθεί. Η Οικονομική Υπηρεσία ή Διεύθυνση κάθε Υπουργείου συντονίζει το έργο των πιο πάνω Υπηρεσιών και τελικά υποβάλλει τα σχέδια στην Υπηρεσία εντελλομένων εξόδων του Γ.Λ.Κ. που εδρεύει σε κάθε Υπουργείο.

Αρχές Κατάρτισης του Προϋπολογισμού:

- 1) Αρχή της Δημοσιότητας*
- 2) Αρχή της Ενότητας*
- 3) Αρχή της Καθολικότητας*
- 4) Αρχή της Ειδίκευσης*
- 5) Αρχή της Ακρίβειας*

Σύμφωνα με το Σύνταγμα, ο Προϋπολογισμός εισάγεται στη Βουλή των Ελλήνων από τον Υπουργό Οικονομικών, για ψήφιση και για έγκριση έναν τουλάχιστον μήνα πριν από την έναρξη του Οικονομικού έτους.

Εκτέλεση Προϋπολογισμού

Η εκτέλεση του Προϋπολογισμού περιλαμβάνει την **βεβαίωση των Δημοσίων εσόδων, την είσπραξη των Δημοσίων εσόδων, την διενέργεια των Δημοσίων δαπανών και την πληρωμή τους.**

Αρμόδια για την εκτέλεση του Προϋπολογισμού όργανα είναι όλα τα Υπουργεία, Ειδικά Ταμεία κ.λπ. . Ο Υπουργός Οικονομικών είναι αρμόδιος για την γενική διαχείριση του Προϋπολογισμού και την εκτέλεση του μέσα στα νόμιμα όρια και εποπτεύει για την διαχείριση των Δημοσίων χρημάτων και γενικά της Δημόσιας περιουσίας.

Έλεγχος του Προϋπολογισμού

Για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση φαινομένων διαφθοράς στον Δημόσιο και ευρύτερο Δημόσιο Τομέα, οι Δημόσιες Δαπάνες υπόκεινται σε τελικό έλεγχο από **το Ελεγκτικό Συνέδριο, το οποίο πιστοποιεί και την νομιμότητα της δαπάνης, είτε πριν είτε κατόπιν της διενέργειας της**. Υπάρχουν δύο είδη ελέγχου:

- 1) **Ο Προληπτικός Έλεγχος**, που διενεργείται πριν την πληρωμή της δαπάνης, από Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που είναι εγκατεστημένος στον φορέα.
- 2) **Ο Κατασταλτικός Έλεγχος**, που διενεργείται μετά την πληρωμή της δαπάνης και ανά χρήση, αφού αποσταλούν τα Χρηματικά Εντάλματα Πληρωμών (Χ.Ε.Π.) στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

Δημόσιο Έσοδο

Βεβαίωση του Δημόσιου Εσόδου στον Προϋπολογισμό, λέγεται η πράξη της αρμόδιας διοικητικής αρχής, η οποία με βάση τους νόμους που ισχύουν, καθορίζει την αιτία, το ποσό και τον οφειλέτη του εσόδου. Αφού βεβαιωθεί το έσοδο, ακολουθεί η είσπραξη του ή γίνεται αποδεκτή η μεταβίβαση στο Δημόσιο περιουσιακών στοιχείων.

Αρμόδια για την βεβαίωση του Δημοσίου εσόδου είναι κυρίως οι Εφορίες για τους φόρους και άλλες δημόσιες υπηρεσίες, τελωνεία, ειδικά ταμεία κ.λπ.

Αρμόδια για την είσπραξη των Δημοσίων εσόδων είναι κυρίως τα Δημόσια ταμεία, τα τελωνεία, και διάφορες άλλες δημόσιες υπηρεσίες.

Δημόσια Δαπάνη

Το ποσό που αναγράφεται στον Προϋπολογισμό Εξόδων του Κράτους για ορισμένη δαπάνη, λέγεται και Πίστωση. Τα χαρακτηριστικά της πίστωσης είναι:

- 1) Η πίστωση για την ορισμένη δαπάνη πρέπει να γράφεται αναλυτικά στον Προϋπολογισμό.
- 2) Η πίστωση αποτελεί όρο για την νόμιμη διενέργεια της δαπάνης.
- 3) Δεν επιτρέπεται υπέρβαση του ποσού της πιστώσεως.

Η πραγματοποίηση των Δημόσιων δαπανών ακολουθεί την ακόλουθη διαδικασία:

- α) Ανάλυση Υποχρέωσης, είναι η διοικητική πράξη με την οποία το αρμόδιο όργανο αποφασίζει την διενέργεια της δαπάνης
- β) Αναγνώριση της Δαπάνης, δηλαδή διαπίστωση της πραγματοποιήσεως της δαπάνης σύμφωνα με τον Κώδικα του Δημόσιου Λογιστικού
- γ) Εκκαθάριση της Δαπάνης, διαπιστωτική πράξη της πραγματοποίησης της δαπάνης
- δ) Εντολή Πληρωμής, με έκδοση Χρηματικού Εντάλματος Πληρωμής
- ε) Πληρωμή

Η πληρωμή οποιασδήποτε δαπάνης του Δημοσίου, γίνεται με Ένταλμα Πληρωμής, εκτός από μισθούς, βοηθήματα και άλλες σταθερές διαρκείς ή περιοδικού χαρακτήρα που εκκαθαρίζονται από τους προϊστάμενους των οικείων υπηρεσιών που πληρώνονται με καταστάσεις.

Σε περιπτώσεις που πραγματοποιούνται μικροδαπάνες οι οποίες πρέπει να πληρωθούν αμέσως, όπως π.χ. αγορές υλικών δημόσιων εργαστηρίων, μικροεπισκευές, μετακινήσεις υπαλλήλων, πληρωμή σπουδαστικών δανείων κ.ά. τότε εκδίδεται Χρηματικό Ένταλμα Προπληρωμής.

Το Χρηματικό Ένταλμα Προπληρωμής, εκδίδεται στο όνομα του δημόσιου υπαλλήλου, ο οποίος εισπράττει τα χρήματα και πραγματοποιεί τις πληρωμές. Στη συνέχεια και στην προθεσμία που έχει οριστεί, αποδίδει λογαριασμό, υποβάλλοντας και τα δικαιολογητικά των πληρωμών τα οποία πρέπει να έχουν εκδοθεί όπως ορίζεται από Κ.Β.Σ.

Πάγια Προκαταβολή, είναι η διάθεση χρηματικού ποσού σε κάποια δημόσια υπηρεσία, για την αντιμετώπιση δαπανών, που η πληρωμή τους δεν μπορεί να αναβληθεί μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία δικαιολόγησης της δαπάνης. Συνίσταται με Προεδρικό Διάταγμα (Π.Δ.), ύστερα από πρόταση του Υπουργού Οικονομικών και του αρμόδιου Υπουργού. Η διαχείριση της Πάγιας Προκαταβολής, ανατίθεται με απόφαση του αρμόδιου Υπουργού σε μόνιμο δημόσιο υπάλληλο.

Απολογισμός

Απολογισμός είναι ο νόμος του κράτους με τον οποίο εμφανίζονται τα αποτελέσματα της εκτελέσεως του προϋπολογισμού των εσόδων και των εξόδων του κράτους. Σύμφωνα με το άρθρο 30 του Ν.Δ. 496/74 όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 του Ν. 369/76, υποβάλλεται από τα Ν.Π.Δ.Δ., μετά των σχετικών αναλυτικών εκθέσεων, μέχρι τέλους Ιουνίου του επόμενου έτους στα αρμόδια για την έγκριση του προϋπολογισμού όργανα. Τα όργανα αυτά, αφού διαπιστώσουν ότι η εκτέλεση του προϋπολογισμού έγινε μέσα στις εγκριθείσες πιστώσεις, εγκρίνουν τον απολογισμό μέχρι τέλους του έτους. Ο απολογισμός συντάσσεται από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και στη συνέχεια υποβάλλεται από τον Υπουργό Οικονομικών στο Ελεγκτικό Συνέδριο για την διαπίστωση της ορθότητας των στοιχείων του και ακολούθως μαζί με την έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υποβάλλεται στη Βουλή για κύρωση.

Ο απολογισμός εσόδων και εξόδων έκαστου έτους, απεικονίζει τα αποτελέσματα του προϋπολογισμού του αντίστοιχου έτους και παρουσιάζουν κατά στήλη:

- 1) Τα αρχικά προϋπολογισθέντα έσοδα και έξοδα.
- 2) Τις μεταγενέστερες συμπληρώσεις και τροποποιήσεις.
- 3) Τα πραγματοποιηθέντα έσοδα και έξοδα.
- 4) Τα επιπλέον ή τα λιγότερα πραγματοποιηθέντα έσοδα και έξοδα.
- 5) Το πλεόνασμα ή το έλλειμμα.

Ισολογισμός

Ισολογισμός του κράτους, είναι ο νόμος στον οποίο εμφανίζεται η κατάσταση των λογαριασμών τόσο του Προϋπολογισμού, όσο και των άλλων λογαριασμών, που έχουν σχέση με την χρηματική διαχείριση του Δημοσίου και το Δημόσιο χρέος.

Η διαδικασία μέχρι και την κύρωση του Ισολογισμού από την Βουλή, είναι ίδια με αυτήν του Απολογισμού.